

[Hartel.]

givning, der her er Tale om, idet vi støttede den ud fra den Forudsætning, at der skulde ske noget, og at der virkelig skulde komme positive Resultater. Og det er jo ikke, fordi der er Mangel paa Prisaftaler, for der er anmeldt 532 Prisaftaler, og angaaende disse er der, saa vidt jeg kan se, indkommet saadan noget som 54 Klager; af disse Klager er 18 færdigbehandlet, og af disse 18 er igen de 5 afvist. Men om Resultatet med Hensyn til de 13, som ikke er afvist, foreligger der ikke for mig noget. Jeg ved ikke, om Offentligheden for øvrigt har faaet Meddelelse om, hvorledes Forholdet ligger. Ministeren fandt, at det var al Anerkendelse værd, at Raadets Afgørelser ikke havde ført til Retssager. Jeg synes, denne Anerkendelse er noget letkøbt, idet der selvfølgelig ingen Sager kan blive, naar Raadet ikke benytter den Adgang og Hjemmel, som § 11 giver til ved Paalæg at bringe Prisaftalerne til Ophør. Først da vil der kunne blive Tale om Retssager.

Det kan ikke bestrides, at navnlig efter at vi har faaet Valutasystemet, skyder Prisaftaler op som Paddehatte i fugtig Skovbund, og langt den overvejende Del er indgaaet, efter at vi har faaet Valutasystemet. Men saa meget mere Grund er der til, at de, der har Ansvaret for Valutasystemets Opretholdelse, ogsaa sørger for, at Prisaftaler, der er Følgen af dette, bringes til Ophør. Det er disse Oplysninger, jeg stadig efterlyser, og jeg gør det med saa meget større Styrke, som det nu er erkendt, at Raadet i enkelte Tilfælde har godkendt selve de Begrænsningsbestemmelser, som Brancherne har fastsat indbyrdes og for Adgang for nye Medlemmer til at blive optaget. Jeg tænker her paa Fotobranchen, hvor saadanne Aftaler er indgaaet, og det er mig bekendt, at selve Priskontrolraadet har godkendt disse nye skærpede Optagelsesbestemmelser for de Folk, der vil handle med disse Artikler. Det vil med andre Ord sige, at Priskontrolraadet modvirker selve det, som er Formaalet med Lovens § 9, nemlig at bringe samfundsmæssigt set urimelige Indskrænkninger i den frie Erhvervsudøvelse til Ophør, idet man gaar hen og godkender private Overenskomster, som opretholder saadanne samfundsmæssigt set urimelige Indskrænkninger. Raadets Afgørelse medfører yderligere et Præcedens for, at det er lovligt med disse Indskrænkninger. Yderligere pinligt er det jo, at de Afgørelser og Aftaler, som træffes, paa en ejendommelig Maade kommer til at kontrastere mod de Næringsbeviser, som Bor-

gerne skaffer sig. Naar Aftalerne tolereres og i Virkeligheden autoriseres, gør man det jo meget vanskeligt for de Borgere, der i god Tro gaar hen og løser et Næringsbevis, idet de bagefter faar at vide, at de kan kun komme til at handle med den Vare, som de mente de kunde handle med, naar den og den Sammenslutning vil godkende det og de vil gaa ind paa de og de nærmere fastsatte Vilkaar. Og selv om de vil gaa ind paa de Vilkaar, har man Eksempler paa, at Adgangen til Næring er blevet bremset. Jeg mener, at der her er en Række Punkter, hvor der i allerhøjeste Grad tiltrænges en nærmere Undersøgelse.

Til Slut vil jeg gerne have Lov til at fremsætte en enkelt, kort udenrigspolitisk Bemærkning. Det er ikke ukendt, at jeg tidligere, henvendt til den højtærede Statsminister, har anmodet om at faa Spørgsmaalet om Danmarks Forhold til Folkeforbundet optaget til Undersøgelse, med det Formaal at faa Danmark udmeldt af Folkeforbundet, idet jeg mener, at de Forpligtelser, vi der kan komme til at staa over for, kan vi enten ikke paatage os, eller, hvis vi paatager os dem, kan de bringe os i en tvivlsom Situation, naar vi ønsker at opretholde den ligelige Neutralitet til alle Sider. Det kan jo ikke nægtes, at vi stadig mere og mere fjerner os fra Folkeforbundets kollektive Sikkerhedsprincip og vender tilbage til Aftaler mellem Parterne direkte. Ogsaa vor Neutralitetspolitik maa tage Konsekvensen heraf. Hvis der paa nærværende Tidspunkt i fuld Alvor og ikke som en storpolitisk Manøvre tilbydes Danmark en Ikke-Angrebspagt af vort Naboland Tyskland, saa maa det betragtes med de verdenspolitiske Forhold af i Dag som Baggrund. En og anden kunde maaske ønske, at et saadant Tilbud ikke var fremkommet, men ingen kan benægte, at det er en naturlig Handling af et os venligtsindet Tyskland, om hvis Hensigter over for Nabolandene der har været rejst Tvivl. Dette er en realpolitisk set ny Situation, vi ikke kan skubbe fra os, heller ikke under Paaberaabelse af i øvrigt nok saa varme Ønsker om et fortsat godt politisk Samarbejde mellem de nordiske Lande. Det er i øvrigt ikke umiddelbart forstaaeligt, hvorfor en Ikke-Angrebs-traktat mellem Finland og dets østlige Nabo skulde være helt og fuldt forenelig med et godt nordisk Samarbejde, medens det samme ikke skulde være Tilfældet, naar Danmark indgaar en Ikke-Angrebs-traktat med sin sydlige Nabo. Det kan fornuftigvis kun betragtes som en yderligere Manifestation af vor absolutte Neu-